

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Lwijing

A woman with long, dark, wavy hair is lying on her back, looking upwards. She is wearing a dark, possibly black, spaghetti-strap top. The background is dark, and the lighting is dramatic, highlighting her face and hair.

ALS JE ALLES HEBT,
KUN JE VEEL VERLIEZEN...

Zwijg

Mel Wallis de Vries

Zoals ze daar nu ligt, is ze net een pop. Haar huid is nog roze en haar gezwollen lippen krullen lichtjes omhoog in een soort idiote glimlach. Het lijkt wel of haar lichaam nog niet snapt dat het dood is.

Maar dat is ze wel. Ze is echt fucking dood.

Ik voel mijn hart tekeergaan in mijn borst. Mijn handen trillen als ik haar arm vastpak. Met mijn duim strijk ik over haar huid. Het zou een intiem moment kunnen zijn, misschien zelfs liefdevol. Maar ik voel niets. Ze is echt weg. Ergens anders, god mag weten waar.

In mijn hoofd komen beelden omhoog. Van een donkere zee die me meesleurt. Van het duister, ook binnen in mij. Ik zou willen janken als een klein kind. Hou op, spreek ik mezelf toe. Hou godverdomme op. Hier ga je later maar mee dealen.

Stemmen beginnen op me in te praten. Vragen me dingen. Ssst, smeeek ik. Maar ze gaan maar door. Ik sluit me ervoor af. Het wordt oorverdovend stil in mijn hoofd. Ik hoor alleen het bloed nog suizen in mijn oren.

Ik knijp in het handvat van het mes. Het koude, stalen blad is ongeveer twintig centimeter lang. Maar ik weet dat het vlijmscherp is. Ik zet de punt tegen haar huid aan. Bijna als vanzelf glijdt het door haar vlees. Mijn handen hoeven

amper iets te doen. Alleen bij het bot voel ik enige weerstand en moet ik kracht zetten.

En dan is het gebeurd.

Maar ik voel geen opluchting. Ik ben nog niet klaar. Nu de rest nog.

NOS Journaal, 12.00 uur

uitzending zaterdag 23 november

MARTIJN BINK

'We staan hier in de Prinses Margrietstraat in Amsterdam-Zuid. Achter me is het huis waar vannacht vier meisjes zijn gevonden.

Het is nog onbekend of er doden zijn gevallen, maar de politie spreekt van een zeer ernstig misdrijf. Volgens buurtbewoners zijn er vannacht verschillende traumahelikopters op een nabijgelegen grasveld geland. Zoals je achter me kunt zien, staat er nu een wit scherm voor het huis.'

JEROEN OVERBEEK

'Martijn, is er al duidelijk wat er precies is voorgevallen?'

MARTIJN BINK

'Dat blijft nog gissen, Jeroen. Maar de politie heeft het over een misdrijf en niet over een ongeluk. De forensische opsporingsdienst is rond twee uur vannacht met twee teams gearriveerd. Ze zijn nog steeds in het huis.'

JEROEN OVERBEEK

'Is er al meer bekend over de meisjes die zijn gevonden?'

MARTIJN BINK

'De politie heeft nog geen informatie vrijgegeven, maar volgens een buurman is de zestienjarige dochter van de bewoners een van de slachtoffers.'

JEROEN OVERBEEK

'Bedankt voor je bijdrage, Martijn. Zodra er meer bekend is, komen we bij je terug.'

sarah_xprivee_

x.alyssa.x

fee_itsme

real.jamie

sarah_xprivee_

jamie

ERVOOR

fee_itsme

leon009 en 2

x.alyssa.x

rachellex04 en 337 anderen vinden dit leuk

IS WHAT YOU GET

en 337 anderen vinden dit leuk

Hoofdstuk 1

'Sarah...' Een meisje fluistert mijn naam.

Ik kijk in het rond. En zie niks. Waar ben ik? Het is pikdonker. En koud.

'H-hallo?' roep ik.

Mijn stem verdwijnt in het zwart. Koude lucht strijkt langs mijn huid, alsof iemand zich naast me verplaatst.

'W-wie is daar?' vraag ik.

'Waar was je, Sarah?' zegt het meisje heel zacht, bijna onhoorbaar.

Er is iets met die stem. Ik ben bang en probeer weg te kruipen. Maar het donker is overal.

'Wat heb je gedaan?' Het meisje klinkt nu een beetje bozig.

'N-niks,' zeg ik. Ik probeer te vluchten, maar een koude hand houdt me tegen. De vingers trekken aan mijn kleren, klauwen in mijn vel. Ik kan amper nog ademen. Op eens begrijp ik dat de stem gelijk heeft: het is allemaal mijn schuld. De hand sleurt me omlaag en...

...ik schiet rechtovereind in mijn bed. Mijn hart bonkt hevig en mijn mond voelt droog aan. Al een paar maanden heb ik deze nachtmerrie. Elke keer wordt hij heftiger en enger, alsof ik het echt meemaak.

Een paar tellen staar ik wezenloos voor me uit. Wordt alles ooit weer normaal? Met een zucht zwaai ik mijn benen over de rand van het bed. Mijn blote voeten raken de vloer en ik moet rillen van de kou. Met mijn armen over elkaar loop ik naar het raam. Het is kwart voor zeven en nog donker. Ik open de gordijnen en kijk naar buiten, tussen de regendruppels op het raam door. In het licht van de straatlantaarns zie ik een jongen aan de overkant van de straat lopen. Hij draagt een dikke zwarte winterjas, met de capuchon ver over zijn hoofd getrokken tegen de regen. Het is alsof hij voelt dat ik naar hem kijk, want opeens tilt hij zijn hoofd op. Heel even, maar lang genoeg om mij ook te zien.

Met een ruk trek ik de gordijnen dicht. Na een paar tellen durf ik pas weer te kijken. Ingespannen tuur ik door een kiertje naar buiten. De jongen is verdwenen.

Natuurlijk...

'Sarah!'

De stem van mijn moeder komt vanuit de keuken, scherp en geïrriteerd, alsof ik iets fout heb gedaan.

'Sarah! Ben je al wakker? Ik moet zo naar mijn werk.'

Ik sta doodstil en hou mijn adem in. Langzaam begin ik te tellen. Bij drie roept mijn moeder: 'Moet ik soms naar boven komen?'

Ik laat mijn adem ontsnappen. 'Neeheeeee,' roep ik terug. 'Ik ben wakker! Ik ga nu douchen!'

'Schiet je een beetje op?'

De keukendeur valt dicht en ik hoor mijn moeders haken over de tegelvloer klikken. Een paar seconden later hoor ik het gekletter van servies en bestek, en een deurtje van een

keukenkastje dat hard wordt dichtgeslagen.

Mijn moeder maakt in haar eentje meer geluid dan wij vroeger met z'n viertjes... Maar de echte stilte in huis kan ze er niet mee wegjagen.

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang en zoek mijn kleren bij elkaar: een spijkerbroek, mijn nieuwe lichtgrijze Calvin Klein-sweater en mijn zwarte Vans. Op weg naar de badkamer pak ik mijn telefoon van het nachtkastje.

Acht appjes.

In een snelle beweging open ik WhatsApp en ik begin te glimlachen. Gelukkig, Leon heeft iets gestuurd. Ik kon hem de afgelopen dagen amper bereiken.

Sorry, het was echt crazy druk deze week

Ik ben vanmiddag alleen thuis...

Kom je langs? Dan maak ik het goed

Mijn wangen worden warm, en ik stuur terug:

Owkee leuk

Ben om 15.20 uit

Ik zou hem nu het liefst even willen bellen om zijn stem te horen, maar ik wil niet dat mijn moeder beneden meeluistert. Een tijdje geleden vertelde ik haar bij het ontbijt dat ik op een feest een jongen had ontmoet. En dat ik hem aardig vond. Maar het leek niet echt tot haar door te dringen, ze knikte alleen afwezig en zei: 'Goh, wat leuk.' Ik weet nog

dat ik dacht dat ze me onmogelijk echt gehoord kon hebben omdat ze ondertussen de krant las.

‘Je moet opschieten,’ zei ze na een tijdje. ‘Anders kom je te laat op school.’

Ik knikte alleen en liep stilletjes de keuken uit, met het vreemde gevoel dat ik niet bestond.

Ze is er daarna nooit meer over begonnen.

Ik scrol verder. De andere berichtjes zijn van Fee, Jamie en Alyssa in onze groepsapp Partygirlsforever.

Jamie

Joe 🤝

Jamie

Nog maar twee nachtjes slapen... Is iedereen er klaar voor?

Fee

Ja! Mn ouders gaan vrijdag om zes uur al weg

Alyssa

Niceee 👍

Jamie

Saaaaaaaar, wtf? Leef je nog?

Ik grijns. Jamie kan altijd zo lekker subtiel uit de hoek komen. Ik tik een berichtje en druk op het pijltje. Onder in het scherm zie ik mijn eigen tekst verschijnen:

Sarah

Jaanaa, still alive. Mijn moeder loopt te zeiken, ik moet opschieten

Jamie

Owww succes. Tot zo

Fee

Denk aan je AK werkstuk!!! Anders flipt Hofman echt

Sarah

Thanks

Nadat mijn berichtje is verstuurd, leg ik mijn telefoon op het randje van de wasbak. Binnen vijf minuten heb ik gedoucht, mijn kleren aangetrokken en mezelf opgemaakt. Mascara, een beetje lipgloss en mijn krullende bruine haar los over mijn schouders. Niet slecht, al zeg ik het zelf. Ik steek mijn tong uit naar mijn spiegelbeeld, trek de deur van de badkamer met een harde klap dicht en ren met twee treden tegelijk naar beneden.

‘Daar ben je.’

Mijn moeder staat bij het aanrecht, met haar rug naar me toe. Ze draagt een zwarte broek en een witte blouse. Het ziet er ogenschijnlijk simpel uit, maar ik zie aan de soepele, glanzende stof van haar blouse dat-ie waarschijnlijk een fortuin heeft gekost.

‘Hoe laat ben je vanmiddag thuis?’ vraagt ze. Ze zet een bord met twee boterhammen met pindakaas voor me neer. ‘Papa is een paar dagen in Parijs voor de overname van een bedrijf. Ik heb nog een vergadering, dus ik denk dat ik pas na zevenen thuis ben.’

‘Dat maakt niet uit,’ zeg ik snel, terwijl ik een hap van mijn boterham neem. ‘Ik... ik ga huiswerk maken bij Fee en daarna blijf ik daar eten.’

‘O? Daar wist ik niks van.’ Ze blijft voor het raam staan.

Achter haar schouders banen grijze wolken zich een weg door de lucht.

Ik kijk een andere kant op. 'Ik zeg het nu toch.'

Mijn moeder maakt een raar geluidje in haar keel. 'Ik wilde vanavond sushi bestellen en samen een filmpje kijken.'

Net als vroeger, hoor ik haar bijna denken. Ik probeer me te herinneren hoe het een paar maanden geleden was. Ik probeer het zo vaak, maar ik kan er niet meer bij. Het lijkt wel of het voorgoed verdwenen is.

'Dan doen we het wel een andere keer.' Ze glimlacht een beetje triest. 'Eet maar snel je boterhammen op, anders kom je te laat op school.'

Ze loopt terug naar het aanrecht en draait zich dan om, alsof haar nog iets te binnen schiet.

'Vergeet je niet om vandaag je aardrijkskundewerkstuk in te leveren? Je staat nu een vijf.'

Uit haar mond klinkt het als gezeur.

'Jahaa, dat weet ik,' zeg ik en ik sta op. 'Ik ga, anders kom ik te laat.'

'Stuur je een berichtje als je straks bij Fee bent?' Mijn moeder komt dichterbij en wil haar armen om me heen slaan.

Ik draai me snel om en pak mijn rugzak van de grond.

'Sarah...'

'Sorry, mam, maar ik heb megahaast.'

Ik wil haar niet aankijken, mijn ouders geven me altijd zo'n grijs en leeg gevoel, alsof mijn leven ook voorbij is.

Mijn moeder slaakt een zucht. 'Ga maar, lieverd. Doe je voorzichtig?'

'Ja.'

'En kom je vanavond niet al te laat thuis? Dan kunnen we -'

Ik leg mijn moeder het zwijgen op door naar de gang te

lopen en de keukendeur dicht te trekken. Nog maar twee jaar en dan ben ik klaar met school. Dan ga ik meteen studeren, in een stad zo ver mogelijk weg van mijn ouders en dit huis vol verdriet. Dat is de enige reden dat ik soms nog een beetje mijn best doe op school.

Hoofdstuk 2

Zeiknat geregend kom ik op school aan. De hal is vol, la-waaierig en het stinkt naar natte kleren en zweet. Ik prop mijn natte gymtas en jas in mijn kluisje en loop naar het aardrijkskundelokaal, helemaal achter in de nieuwbouw. Het kille tl-licht versterkt het gevoel dat ik mijn einde tege-moetloop. Ik weet zeker dat ik een onvoldoende ga halen, ik heb dat werkstuk echt afgeraffeld...

Een moment blijf ik in de deuropening van het klaslo-kaal staan en ik laat mijn blik over mijn klasgenoten glijden. Sommigen praten met elkaar, maar het merendeel staart naar z'n telefoon.

Ik loop de klas in, langs de voorste twee rijen waar de jongens en meisjes zitten die altijd de hoogste cijfers ha-len. Ze hebben hun map en aardrijkskundeboek al op hun tafeltje klaarliggen. De rijen daarachter worden gevuld met een grote groep leerlingen met wie ik wel eens praat of een schoolopdracht moet maken. Sommigen zijn best aardig,

maar ik ga niet veel met ze om. En helemaal achterin zitten wij. Het zijn de beste plekken van de klas.

Alyssa en Jamie zitten met hun rug naar me toe gedraaid, met hun gezicht in de richting van Fee. Fee praat zo hard dat ik het makkelijk kan verstaan. En de rest van de klas waarschijnlijk ook.

‘Het was echt zo’n vet feest,’ zegt ze. ‘Ik ben nog steeds brak.’

‘Ja, *sure*,’ zegt Jamie. ‘Het feest was zaterdag en het is nu woensdag. Goed verhaal, Fee. Maar het was inderdaad leuk,’ beaamt ze.

Emily uit Fees hockeyteam gaf zaterdag een feest voor haar verjaardag. Jamie was er ook omdat ze bij Emily op dansles zit.

‘Hé,’ zeg ik, als ik op mijn plekje naast Fee schuif.

Fee glimlacht naar me. ‘Hé Saar.’

Alyssa en Jamie knikken naar me. Ik zie Alyssa’s donkere ogen langs mijn gezicht en bovenlichaam dwalen. Blijkbaar keurt ze het goed, want ze begint te glimlachen.

‘Nice sweater.’

‘Thanks.’ Ik haal mijn aardrijkskundeboek uit mijn tas. ‘Ben je weer beter? We hebben je gemist.’

‘Ik... ik was echt zo verkouden.’ Alyssa haalt een hand door haar haar. ‘Ik heb de hele dag in bed gelegen.’

Ik kijk voor het eerst goed naar haar. Ze heeft donkere kringen onder haar ogen en ze heeft zich amper opgemaakt. Ik geloof niet dat ik haar ooit eerder met zo weinig make-up heb gezien.

‘Ben je nog steeds ziek? Je ziet er niet echt fantastisch uit.’

Alyssa grijnst naar me. ‘En bedankt, Saar. Nu voel ik me echt een stuk beter.’

We moeten allebei lachen.

‘Wie waren er zaterdag eigenlijk op dat ge-wel-di-ge feest waar Saar en ik niet waren?’ vraagt Alyssa. ‘Ik heb nog helemaal geen roddels gehoord. Waren er nog bekenden?’

Het blijft even stil. Jamie kijkt Fee aan, die haar schou- ders ophaalt.

‘O, gewoon, de halve hockeyclub, wat klasgenoten van Emily, haar dansgroepje,’ zegt Fee dan. ‘Ik kende de helft niet.’

‘Je had het anders best naar je zin...’ zegt Jamie. En dan zwijgt ze, alsof ze niet alles heeft verteld wat ze van plan was.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je ging bijna als laatste weg.’

‘Hoe weet jij dat nou?’ Fee begint te lachen. ‘Je was toch allang naar huis?’

Jamie schudt haar hoofd. ‘Nee, ik was met een ander meisje van dansles in de tuin aan het drinken. Toen ik weg- ging, liep ik langs de bijkeuken, waar jij stond. Ik zocht mijn jas, maar je had duidelijk geen aandacht voor me.’

Heel even denk ik dat Jamie dat haar kwalijk neemt, om- dat de toon waarop ze het zegt een beetje pesterig is, maar dan begint ze te lachen. ‘Je had echt veel gedronken.’

Eerst zwijgt Fee, alsof ze zich ergert aan Jamies opmer- king. Maar dan glijdt er een glimlach over haar gezicht. ‘Ja, dat klopt. Ik kan me niet eens meer herinneren hoe ik thuis ben gekomen. Gelukkig waren mijn ouders nog op een feest, anders hadden ze me echt vermoord.’ Ze draait zich naar mij om. ‘Waar was jouw moeder vanochtend eigenlijk over aan het zeiken?’

‘O, over alles.’ Ik zuig mijn lip naar binnen; ik proef nog steeds de smaak van pindakaas. ‘Ik word soms helemaal gek thuis.’

‘Ja, ik ook,’ zegt Fee. ‘Mijn moeder loopt al een week te

zeuren dat ik mijn kamer moet opruimen.'

Ik wil haar uitleggen dat ik iets heel anders bedoel, dat de lucht die ik in ons huis inadem zo muf en zwaar is dat ik soms het gevoel heb dat ik stik, dat ik vaak mijn vingers in mijn oren stop om de stilte in huis niet te horen, en dat ik 's nachts mijn ouders door het huis hoor sluipen omdat ze op zoek zijn naar iemand die er niet meer is.

Maar ik kan de juiste woorden niet vinden.

'Ja, precies,' zeg ik luchtig. 'Echt zo belachelijk. Waar bemoeit ze zich mee?'

Alyssa, Jamie en Fee barsten in lachen uit en ik doe mee. Het geluid van ons gelach is hard. De hele klas kijkt naar ons.

'Goedemorgen.' Hofman komt binnen. Er kleven regen-druppeltjes op zijn kale hoofd. 'Heeft iedereen zijn werkstuk in Classroom ingeleverd?'

Niemand antwoordt.

'Is dat een ja?' vraagt hij, terwijl hij de klas rondkijkt. Sommige leerlingen staren naar buiten, andere doen net alsof ze iets in hun tas zoeken. Alyssa en Jamie fluisteren met elkaar en moeten zachtjes om iets grinniken.

Hofman zucht en kruist zijn armen voor zijn borst. 'Ik had gehoopt dat jullie dit iets serieuzer zouden nemen. Zoals jullie weten telt dit werkstuk voor een zesde mee met jullie eindcijfer. Jullie zitten in 4 havo; ik ga ervan uit dat jullie in staat zijn om op tijd een werkstuk in te leveren.'

Een paar tafeltjes voor ons steekt Menno zijn hand op. 'Maar meneer, ik dacht dat we er dit uur nog aan mochten werken in de klas,' zegt hij op een onschuldige toon. 'Ik heb mijn werkstuk al af, maar ik wilde graag nog even aan u vragen of ik alle elementen heb verwerkt van de opdracht en wat inhoudelijke dingen spiegelen.'

Ik hoor wat ingehouden gelach. Alyssa trekt een wenk-

brauw op en schudt haar hoofd: hoe verzint die gast het?

Hofman glimlacht naar Menno. 'Heel goed, Menno, dat je zo hard hebt gewerkt. De afspraak was eigenlijk om het werkstuk al ingeleverd te hebben, maar misschien is het wel een goed idee dat jullie er dit uur nog aan werken omdat er vorige week geen les was. Fijn dat er nog iemand is die meedenkt.' Hij knikt naar Menno.

'Graag gedaan, meneer,' zegt Menno en hij staart naar zijn tafeltje, waarschijnlijk omdat hij zijn lach amper nog kan inhouden.

Ik vermoed dat Menno nog geen letter op papier heeft staan. Maar hij weet zich er altijd uit te lullen.

'Aan het einde van het uur wil ik alle werkstukken in mijn inbox hebben, geen uitzonderingen,' roept Hofman.

Chromebooks worden opengeklapt en iedereen begint zacht met elkaar te praten. Menno kijkt met een strakke grijns over zijn schouder, zo van: dit hebben jullie aan mij te danken.

'Mag ik even naar jouw conclusies kijken?' hoor ik Jamie op een fluistertoon aan Alyssa vragen. 'Ik snapte er echt geen zak van.'

Alyssa draait het scherm van haar Chromebook opvallend in Jamies richting. 'Niet overschrijven, hè,' sist ze. 'Dat heeft-ie door.'

'Jahaa, ik ben niet dom.'

Ik staar naar het scherm van mijn Chromebook. Ik zou echt alles moeten overschrijven om een voldoende te halen, dat is onbegonnen werk.

Blijkbaar ziet Fee mijn wanhopige blik, want ze legt haar hand op mijn arm. 'Het is maar school,' zegt ze zacht. 'Zo belangrijk is het niet.'

Ik voel de warmte van haar huid en haar duim die zachtjes over mijn pols aait.

Het is heel idioot, maar opeens komen er tranen in mijn ogen. Ik draai mijn hoofd weg. 'Hallo, het maakt me echt niet uit wat voor cijfer ik haal,' zeg ik. 'Boeien.'

'Precies,' zegt Fee langzaam, maar ik weet niet zeker of ze me gelooft.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2019 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodellen en foto's binnenwerk: Raquel Lashanti (cover en backcover), Lois Beekhuizen, Indy Beverdam en Sara Kernkamp (backcover)

Visagie covermodellen: Ester van Dam

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5035 7 (e-book 978 90 261 5036 4)

NUR 284, 285